

Arrest

nr. 62 091 van 24 mei 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leone nationaliteit te zijn, op 17 maart 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 maart 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 28 april 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Sierraleonse nationaliteit en bent u geboren op 21 juli 1977 te Freetown. U bent moslim en uw etnische origine is Limba.

Uw vader (B.M.) was als moslim gekant tegen het traditionele geloof van de Gbangbani gemeenschap. Hij nam hun rituelen op een video op en toonde deze aan jonge mannen om hen zo te ontraden om toe te treden tot de Gbangbani gemeenschap. Uw vader werd hierdoor verschillende malen aangevallen door de mensen van de Gbangbani gemeenschap. In december 2009 werd uw vader gedwongen om toe te treden tot de Gbangbani gemeenschap. Na deze initiatie overleed uw vader. Nadien wilden de mensen van de Gbangbani gemeenschap van uw broer, (B.I.), de video-opname die jullie vader maakte over de Gbangbani gemeenschap en ze wilden hem dwingen om toe te treden tot hun gemeenschap. Hierop werd uw broer, die weigerde om toe te treden, gek. Op 15 mei 2010 ging u uw broer bezoeken in

het dorp Kasasa. De mensen van de Gbangbani gemeenschap wilden van u de video-opname die uw vader maakte over de Gbangbani gemeenschap en ze wilden dat u eveneens geïnitieerd werd tot hun gemeenschap. U zei dat u de opname niet had en dat u van Freetown was en geen lid van de Gbangbani gemeenschap wilde worden. Hierop werd u geslagen en naar het bos meegesleept. In het bos werd u verkracht door twee mannen. U gaf aan dat u lid van de Gbangbani gemeenschap zou worden, waarop u werd losgemaakt. U slaagde erin uw bewaker te overmeesteren, u stak het bos van de Gbangbani gemeenschap in brand en u vluchtte weg naar Freetown. Rond 18 à 19 mei 2010 verliet u Sierra Leone per schip. Op 9 juni 2010 kwam u in België toe, waar u op 10 juni 2010 een asielaanvraag indiende.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een 'gegronde vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

U verklaarde uw land van herkomst te zijn ontvlucht, omdat u vervolging vreest door de mensen van de Gbangbani gemeenschap, maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen aan het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

Er dient vooreerst te worden vastgesteld dat u vage en onsamenhangende verklaringen aflegde omtrent de motieven waarom men u wilde dwingen om toe te treden tot de Gbangbani gemeenschap, alsook met betrekking tot de vervolging door de mensen van de Gbangbani gemeenschap.

Toen u gevraagd werd waarom men wilde dat u toetrad tot de Gbangbani gemeenschap en waarom men iemand zou dwingen die volstrekt niet wil toetreden, gaf u aan dat het misschien was omdat ze zo hoopten de video-opname die uw vader van de gemeenschap maakte terug te krijgen of dat ze misschien uw hele familie wilden doden (gehoor CGVS, p.10). Dit is echter hypothetisch en vaag. Verder gaf u aan dat u vanuit België contact had met uw vriend (M.K.) te Sierra Leone. Hij vertelde u dat u gezocht werd door de mensen van de Gbangbani gemeenschap en dat ze u zouden doden (gehoor CGVS, p.4). Toen u gevraagd werd waar ze u zochten, gaf u ontwijkend aan dat ze u vóór uw vertrek zochten. Toen de vraag herhaald werd, gaf u vaag aan dat ze u overal zochten. Toen de vraag nogmaals herhaald werd, gaf u opnieuw ontwijkend aan dat ze u zouden doden als ze u zouden zien (gehoor CGVS, p.5). Er dient te worden vastgesteld dat u erg vaag blijft over de plaatsen waar de mensen van de Gbangbani gemeenschap u kwamen zoeken.

Uw verklaringen over uw gedwongen initiatie en vervolging missen dan ook overtuigingskracht.

Verder heeft u doorheen uw verklaringen geenszins aangetoond dat het verlaten van uw land de enige mogelijke optie voor u was en dat u in Sierra Leone geen beroep zou kunnen doen op bescherming of dat u zich niet elders in Sierra Leone zou kunnen vestigen dan in het dorp Kasasa.

Toen de dossierbehandelaar u vroeg of u - nadat u uit het bos kon ontsnappen - naar de politie ging, gaf u aan dat u het niet deed, omdat ze u dan gemakkelijk zouden kunnen pakken. Toen u daarop gevraagd werd waarom men u zou pakken als u aangifte deed, daar de politie immers ontvoerders en verkrachters oppakt, gaf u aan dat ze niets zouden doen. U gaf aan dat u al eerder naar de politie ging, maar dat ze toen zegden dat het een 'spiritueel' probleem was (gehoor CGVS, p.11). Dit is geen afdoende verklaring om geen aangifte te doen van deze ontvoering en verkrachting bij de Sierraleonse autoriteiten. Betreffende de 'eerdere aangifte' die u vermeldde, namelijk die na de dood van uw vader, kan worden opgemerkt dat de politie wel degelijk de zaak au sérieux nam. De politie kwam immers tweemaal ter plaatse in het dorp om een onderzoek te doen (gehoor CGVS, p.3 en p.7). Bovendien blijkt uit de brief van uw advocaat (dd. 15 november 2010) dat de politie ook een aantal verdachten had gearresteerd, wat u bevestigde (zie administratief dossier en gehoor CGVS, p.12). U gaf aan dat de gearresteerden na een tijdje werden vrijgelaten, maar dat de politie probeerde om verder bewijs te vergaren (gehoor CGVS, p.12). Ook uit uw verklaring dat de mensen van de Gbangbani gemeenschap uw broer niet onder dwang initieerden, omdat ze bang waren dat hij - zoals uw vader - hierbij zou sterven, waardoor ze zich nog meer verdacht zouden maken, aangezien de zaak van de dood van uw vader reeds bij de politie bekend was, blijkt dat u er van uit gaat dat de politie wel degelijk mensen van de Gbangbani gemeenschap kan vervolgen en dat de macht en invloed van de Gbangbani gemeenschap dus begrensd is (gehoor CGVS, p.10). Bovendien zijn 'ontvoering en verkrachting' geen spirituele zaken, maar concrete misdrijven. Van iemand die geslagen, ontvoerd en verkracht werd, mag worden verwacht dat deze hiervan aangifte doet bij de politie, temeer daar u uit bovenstaande zaken ook kon concluderen dat de politie wel degelijk mensen van de Gbangbani gemeenschap kan vervolgen. Toen u er later op gewezen werd dat al uw problemen voorbij zouden kunnen zijn als u het had aangegeven, gaf u plots aan dat de politie lid is van de Gbangbani gemeenschap en dat ze er angst voor hebben. U trachtte deze 'angst' te staven door aan te halen dat de mensen die de politie eerder

arresteerde [in verband met de dood van uw vader], vrijgelaten werden uit angst. Toen u erop gewezen werd dat het misschien was omdat ze te weinig bewijs hadden tegen hem, gaf u vaag aan dat u geloofde dat het uit angst was (gehoor CGVS, p.12). Ook uw verklaring dat de politie lid is van de Gbangbani gemeenschap staat u op geen enkele wijze. Eerder verklaarde u zelfs dat misschien enkele agenten lid zijn van de Gbangbani gemeenschap, wat erop wijst dat u ook hierover speculeert.

Er kan geconcludeerd worden dat al de door u aangehaalde zaken geen afdoende verklaring bieden om geen aangifte te doen bij de Sierraleonse autoriteiten van de slagen, ontvoering en verkrachting die u onderging.

Toen u verder gevraagd werd of u bescherming zocht bij uw advocaat, gaf u aan dat de zaak bij de politie was, dat u naar uw advocaat ging en hem alles uitlegde en dat u het aan hem en de politie liet (gehoor CGVS, p.12). Er dient te worden opgemerkt dat u eerder – herhaaldelijk – aangaf dat u niet naar de politie ging om de slagen, ontvoering en verkrachting die u onderging aan te geven (supra). Toen u nadien gevraagd werd of u nadat u uit het bos kon ontsnappen naar uw advocaat ging om bescherming te zoeken, gaf u aan dat u angst had om te sterven, u wou vluchten en u niet aan uw advocaat dacht, wat in tegenstrijd is met uw eerder verklaring waar u aangaf dat u naar uw advocaat ging en hem alles uitlegde (gehoor CGVS, p.12-13). Toen u er verder op gewezen werd dat in de brief van uw advocaat (dd. 15 november 2010) geen melding gemaakt wordt van de ontvoering en verkrachting in mei 2010, gaf u vaag aan dat u het hem vertelde, maar dat u het hem nooit zei nadat u uit het bos kon ontsnappen. Toen u gevraagd werd of uw advocaat nog steeds niet op de hoogte is van wat u overkwam, gaf u aan dat hij misschien niet wist dat u verkracht werd. Toen u gevraagd werd waarom u het niet vertelde, gaf u aan dat u er niet aan dacht (gehoor CGVS, p.13).

Van iemand die geslagen, ontvoerd en verkracht werd, mag worden verwacht dat deze zijn advocaat hiervan op de hoogte brengt. Dat u dit niet deed en zelfs niet toen u vanuit België rechtstreeks contact met hem had (gehoor CGVS, p.5), doet twijfels rijzen bij de waarachtigheid van uw asielrelaas.

Toen u verder gevraagd werd of u naar het stamhoofd van Kasasa ging met uw probleem, bevestigde u dit en gaf u vaag aan dat hij als lid van de Gbangbani gemeenschap op de hoogte is van de zaak. Toen u gevraagd werd of u trachtte om een overeenkomst te bereiken met hem (door bijvoorbeeld de video-opname te geven in ruil voor uw rust), gaf u ontwijkend aan dat u de opname toen niet had. Toen de vraag herhaald werd, gaf u opnieuw ontwijkend aan dat men wil dat u lid wordt en de opname geeft. Toen de vraag nog concreter gesteld werd door te vragen of u dus nooit een overeenkomst zocht, gaf u opnieuw ontwijkend aan dat ze niet luisteren. Toen u er verder op gewezen werd dat in de brief van uw advocaat (dd. 15 november 2010) geen melding gemaakt wordt van een bemiddelingspoging bij het stamhoofd van Kasasa, gaf u aan dat u naar het stamhoofd van Kasasa ging, maar dat hij niet kon luisteren als lid van de Gbangbani gemeenschap (gehoor CGVS, p.14). Er dient te worden opgemerkt dat u uw antwoorden bijstelt naargelang de dossierbehandelaar verdere vragen stelde.

U slaagde er niet in te overtuigen dat u daadwerkelijk initiatief nam om het conflict op te lossen.

Bovendien heeft u op geen enkele manier aangetoond dat u zich niet elders in Sierra Leone zou kunnen vestigen, temeer daar u zelf aangaf dat u vóór u op 15 mei 2010 naar het dorp Kasasa ging, géén problemen kende met de mensen van de Gbangbani gemeenschap. Men kan van u verwachten dat u opnieuw uw leven zou hernemen in Freetown, waar u van bij uw geboorte tot mei 2010 probleemloos woonde (gehoor CGVS, p.3 en p.8) en als taxichauffeur werkte (gehoor CGVS, p.4). Uw verklaringen over de plaatsen waar de leden van de Gbangbani gemeenschap u na uw vertrek uit Sierra Leone zouden hebben gezocht zijn dermate vaag (cf. supra) dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u niet meer in Freetown zou kunnen wonen omwille van uw beweerd conflict met leden van de Gbangbani gemeenschap in Kasasa.

U heeft dan ook niet afdoende aannemelijk gemaakt dat u geen intern vluchtalternatief had in uw land van oorsprong.

Er mag redelijker wijze van u worden verwacht dat u eerst alle beschermings- en rechtsmiddelen uitprobeert en uitput in uw land van herkomst door u te wenden tot uw advocaat, de politie en de lokale en Sierraleonse autoriteiten en bovendien de mogelijke interne vluchtalternatieven overweegt alvorens internationale bescherming te zoeken.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u de oorzaak van uw problemen niet aannemelijk en kan bijgevolg geen geloof gehecht worden aan de door u beweerde vrees voor vervolging of een reëel risico op lijden van ernstige schade.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde Sierraleonse identiteitskaart en rijbewijstonen uw identiteit aan, welke niet in twijfel wordt getrokken. De door u neergelegde brief van uw advocaat werd hogerop reeds besproken en wijzigt voorgaande vaststellingen niet. De door u neergelegde Cd-rom bevat een film waarop een aantal mensen rituelen en dansen uitvoeren. Betreffende deze film gaf u aan dat uw vader hem had opgenomen (gehoor CGVS, p.5). Toen u gevraagd werd hoe uw vader deze zaken kon filmen, gaf u aan dat u het niet wist. U gaf verder aan dat men hem gedood zou hebben moest men op dat moment gezien hebben dat hij filmde (gehoor

CGVS,p.10). Uit het beeldmateriaal blijkt echter dat de persoon die filmde op een afstand van maximum enkele meters van het tafereel stond en dat verschillen personen die op de film voorkomen expliciet in de lens kijken. Dat deze film 'geheime rituelen' gefilmd door een buitenstaander zou bevatten is hoogst onwaarschijnlijk. Dit stuk wijzigt voorgaande vaststellingen niet. U bracht geen begin van bewijs bij inzake uw reisweg, hetgeen een bijkomende negatieve indicatie is voor uw geloofwaardigheid.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Hij citeert artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève en bevestigt dat hij zijn land is ontvlucht omdat hij vervolging vreest van de Gbangbani gemeenschap.

Wat betreft de motieven waarom men hem wilde dwingen toe te treden tot de Gbangbani gemeenschap, stelt verzoeker niet precies te weten waarom men hem wou dwingen toe te treden. Hij bevestigt dat hij vermoedt dat het is om de video opname die zijn vader gemaakt heeft, terug te krijgen. Verzoeker voert aan dat de Gbangbani gemeenschap steeds mensen wilde rekruteren waaronder zijn vader en zijn broer, die uiteindelijk gek werd. Hij betoogt weinig vat te hebben op de beweegredenen van de Gbangbani gemeenschap. Betreffende de plaatsen waar ze hem in zijn thuisland zoeken, stelt verzoeker geen precies antwoord te kunnen geven. Hij bevestigt dat zijn vriend (M.K.) hem heeft meegedeeld dat men naar hem op zoek is in zijn thuisland.

Omtrent de bescherming in zijn thuisland, betoogt verzoeker dat hij geen aangifte heeft gedaan bij de politie daar hij de mening is toegedaan dat de politie hem niet voldoende kan helpen. Hij bevestigt dat hij na de dood van zijn vader aangifte heeft gedaan bij de politie, dat de politie ter plaatse ging en dat enkele personen gearresteerd werden. Na enige tijd kwamen zij volgens verzoeker evenwel opnieuw vrij. Verzoeker leidt hieruit af dat de politie gefaald heeft en voert aan dat hij zijn vertrouwen in de politiediensten is kwijt geraakt. Hij stelt dat als zij al geen afdoende bescherming kunnen bieden in geval van moord, hoe zouden zij dat dan wel doen in geval van ontvoering en verkrachting. Verzoeker betoogt dat er voor hem geen intern vluchtalternatief voorhanden is. Hij stelt te bevreesd te zijn, gelet op de traumatische ervaringen en voert aan dat men hem overal in zijn thuisland zou kunnen vinden. Verzoeker betoogt als individu niet te kunnen opboksen tegen de Gbangbani gemeenschap en dat permanente politiebescherming hem niet kan worden geboden. Hij benadrukt zich nergens in zijn thuisland veilig te voelen.

Aangaande de contacten met zijn advocaat, verduidelijkt verzoeker dat hij een advocaat contacteerde na de moord op zijn vader en toen ook beroep deed op de politiediensten. Hij stelt na zijn ontvoering en verkrachting te hebben besloten zijn eigen lot in handen te nemen en het land te verlaten vermits hij van oordeel was dat de politie hem onvoldoende hulp en bescherming bood naar aanleiding van de moord op zijn vader en hij tevens van oordeel was dat zijn advocaat hem niet kon helpen. Verzoeker vraagt de Belgische asielinstanties zijn situatie te willen begrijpen en rekening te willen houden met de zeer traumatische ervaringen die hij doorstond als gevolg van de ontvoering en verkrachting. Hij benadrukt besloten te hebben zijn land te verlaten omdat hij geen enkel risico wilde lopen dat hem nogmaals hetzelfde zou overkomen.

Wat betreft zijn contacten met het stamhoofd van Kasasa en de mogelijkheid tot het oplossen van het conflict middels zijn tussenkomst, bevestigt verzoeker dat het stamhoofd van Kasasa op de hoogte was van de feiten vermits hij lid is van de Gbangbani gemeenschap. Derhalve is het volgens verzoeker zeer aannemelijk dat hij zijn probleem niet kon oplossen met het stamhoofd aangezien deze als lid van Gbangbani onmogelijk kan optreden als neutraal bemiddelaar tussen verzoeker en de Gbangbani gemeenschap. Verzoeker betoogt dat zijn relaas niet correct werd begrepen door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS). Hij benadrukt erg in de war te zijn na hetgeen hem is overkomen, namelijk de ontvoering en de verkrachting en tot op heden nog steeds getraumatiseerd te zijn door deze feiten.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr.205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J.-C. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr.204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Verzoeker beperkt zich inzake de motieven waarom men hem wilde dwingen toe te treden tot de Gbangbani gemeenschap en de door hem aangevoerde vervolging door deze gemeenschap tot het louter herhalen van zijn verklaringen zoals afgelegd bij het CGVS. Hij doet hiermee geen afbreuk aan de terechte motivering van de commissaris-generaal dat zijn verklaringen vaag en onsamenhangend zijn inzake de motieven waarom men hem wilde dwingen tot toetreding en de vervolging. Gelet op het feit dat de gedwongen initiatie en de vervolging door de Gbangbani gemeenschap de kern van verzoekers asielaanvraag vormen, is deze vaststelling een indicatie voor de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Indien verzoekers relaas al geloofwaardig is, *quod non*, kan van verzoeker die aanvoert geslagen, ontvoerd en verkracht te zijn geweest, redelijkerwijze worden verwacht dat hij zich in eerste instantie tot de eigen autoriteiten wendt voor bescherming alvorens beroep te doen op internationale bescherming. Internationale bescherming kan immers pas worden verleend wanneer alle redelijke middelen tot het verkrijgen van bescherming in het land van herkomst zijn uitgeput.

De commissaris-generaal heeft op goede grond geoordeeld dat verzoeker doorheen zijn verklaringen niet heeft aangetoond dat hij geen beroep zou kunnen doen op bescherming vanwege de Sierraleonse politie, zijn advocaat of het stamhoofd van Kasasa.

Verzoeker heeft immers incoherente verklaringen afgelegd naar aanleiding van de vraag of hij naar de politie ging nadat hij uit het bos kon ontsnappen. Waar hij aanvankelijk stelde dat hij niet naar de politie ging (administratief dossier, stuk 4, p. 11), verklaarde hij later tijdens het gehoor evenwel "*de zaak was bij de politie*" (*ibid.*, p. 12). Geheel in strijd hiermee stelt verzoeker in het verzoekschrift dat hij geen aangifte heeft gedaan bij de politie, daar hij de mening is toegedaan dat de politie hem niet voldoende kan helpen. Dit klemt des te meer met de terechte vaststelling van de commissaris-generaal dat uit verzoekers verklaringen op het CGVS blijkt dat de politie verzoekers aangifte na de dood van zijn vader wel degelijk ernstig heeft behandeld. Zo verklaarde verzoeker dat de politie (i) twee maal naar het dorp kwam om onderzoek te doen; (ii) een aantal verdachten had gearresteerd; (iii) probeerde verder bewijs te vergaren nadat de gearresteerden werden vrijgelaten. De commissaris-generaal heeft met recht geoordeeld dat uit verzoekers verklaring dat de mensen van de Gbangbani gemeenschap zijn broer niet onder dwang initieerden omdat ze bang waren dat hij – zoals zijn vader – hierbij zou sterven, waardoor ze zich nog meer verdacht zouden maken aangezien de zaak van de dood van zijn vader reeds bij de politie bekend was (*ibid.*, p. 10), tevens blijkt dat verzoeker er van uit ging dat de politie wel degelijk mensen van de Gbangbani gemeenschap kan vervolgen.

Verzoeker heeft eveneens tegenstrijdige verklaringen afgelegd naar aanleiding van de vraag of hij bescherming zocht bij zijn advocaat. Zo verklaarde hij aanvankelijk eenduidig "*Ik ging naar mijn advocaat en legde hem alles uit*" (*ibid.*, p. 12). Even later verklaarde hij in strijd hiermee "*[...] Ik wou vluchten, ik dacht niet meer aan hem*" (*ibid.*, p. 13). Het voorgaande klemt des te meer met verzoekers stelling in het verzoekschrift dat hij besloot zijn eigen lot in handen te nemen en het land te verlaten daar hij van oordeel was dat zijn advocaat hem niet kon helpen. Hieruit blijkt immers dat het niet contacteren

van zijn advocaat een weloverwogen beslissing betrof en niet louter te wijten was aan het feit dat hij er niet aan dacht.

Verzoeker voert overigens geen concreet verweer ten aanzien van de vaststelling in de bestreden beslissing dat de brief van zijn advocaat van 15 november 2010 geen melding maakt van verzoekers ontvoering en verkrachting in mei 2010. Deze motivering vindt steun in het dossier, is pertinent en terecht en blijft, daar zij door verzoeker niet dienstig wordt weerlegd, onverminderd overeind.

Inzake de mogelijkheid het conflict op te lossen door een beroep te doen op het stamhoofd van Kasasa, beperkt verzoeker zich tot het louter herhalen van een aantal van zijn verklaringen zoals afgelegd bij het CGVS. Hij doet hiermee geen afbreuk aan de terecht vaststelling van de commissaris-generaal dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt daadwerkelijk initiatief genomen te hebben het conflict op te lossen.

Dat het relaas van verzoeker niet correct werd begrepen door het CGVS kan niet worden aangenomen. Op de vraag *“Heeft u nog iets toe te voegen aan uw relaas?”* die na afloop van het gehoor werd gesteld, heeft verzoeker immers verklaard *“Ik geloof dat ik probleem goed uitlegde, dat u alles begrijpt, ik kan niet tegen alle Belgen praten, ik weet dat u mijn probleem begreep”* (administratief dossier, stuk 4, p. 15). Verzoekers advocaat formuleerde dienaangaande evenmin enige opmerking.

Waar verzoeker in het verzoekschrift stelt erg in de war te zijn na hetgeen hem is overkomen, namelijk de ontvoering en verkrachting, en tot op heden nog steeds getraumatiseerd te zijn door deze feiten, dient te worden opgemerkt dat hij geen begin van bewijs bijbrengt inzake het door hem aangevoerde trauma. Deze stelling kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd.

De commissaris-generaal motiveert voorts terecht dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij zich niet elders in Sierra Leone zou kunnen vestigen. Zo maakt hij, mede gelet op zijn vage verklaringen omtrent de plaatsen waar de leden van de Gbangbani gemeenschap hem na zijn vertrek uit Sierra Leone zouden hebben gezocht, niet aannemelijk dat hij zijn leven in Freetown, waar hij sinds zijn geboorte tot mei 2010 probleemloos woonde en als taxichauffeur werkte, niet meer zou kunnen hernemen.

Verzoekers louter algemene bewering dat men hem overal in zijn thuisland zou kunnen terugvinden en dat hij zich nergens in zijn thuisland veilig voelt, is niet afdoende om de voormelde concrete vaststellingen te ontkrachten.

De door verzoeker neergelegde stukken zijn niet van aard de voormelde concrete vaststellingen te ontkrachten. Wat betreft de brief van verzoekers advocaat van 15 november 2010 kan dienstig worden verwezen naar hetgeen hierboven werd gesteld. Aangaande de bijgebrachte cd-rom met de film waarvan verzoeker aangaf dat zijn vader hem had opgenomen, voert verzoeker geen concreet verweer ten aanzien van de vaststelling in de bestreden beslissing. Deze motivering blijft, daar zij door verzoeker niet dienstig wordt weerlegd, onverminderd overeind.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3. Verzoeker voert geen middel aan inzake de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op de *sub* 2.2.2. gedane vaststellingen aangaande zijn asielaas en de overige elementen in het dossier toont hij niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.4. De materiële motiveringsplicht is niet geschonden. Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig mei tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS